29/03/2019

Άγιος Γεώργιος: “Ο φωστήρ αυτός κρύβει ένα μεγάλο μυστήριο”

/ Ορθόδοξες Προβολές

Ο φωστήρ αυτός κρύβει ένα μεγάλο μυστήριο, πού δεν εξερευνήθη καταλλήλως.

Πού οφείλεται η τόση αγάπη του λαού προς αυτόν; Αλλά και η δική του αγάπη προς τον λαό είναι τόσο μεγάλη, πού μάς εμποδίζει να τον ξεχνούμε, αλλά συνεχώς να τον επικαλούμεθα. Μέσα σε τρεις ή τέσσερεις χριστιανικές οικογένειες, θα υπάρχει οπωσδήποτε το όνομα Γεώργιος. Γιατί, δεν υπάρχει οικογένεια στην οποία δεν επενέβη η αγάπη αυτού του Αγίου, για να βοηθήσει.

Αυτός ο ήρωας επέτυχε να ολοκληρώση την χριστιανική του ιδιότητα, όχι μόνο διά της ομολογίας της πίστεως, αλλά και διά του μαρτυρίου. Και την συνεχίζει και μετά το μαρτύριό του. Αγκάλιασε την Εκκλησία, τους πιστούς όλων των αιώνων στα τετραπέρατα της οικουμένης. Και εκεί, πού δεν υπάρχει ακόμα Ορθοδοξία, πού υπάρχει η ομίχλη της ειδωλολατρίας και εκεί προφθάνει απρόσκλητος και δίνει την παρουσία της αγάπης του.

Δικαίως ωνομάσθη από την Εκκλησία, «Αθλοφόρος», «Τροπαιοφόρος» και «Μεγαλομάρτυς». Όλοι οι Μάρτυρες είναι μεγάλοι, διότι όλοι θυσίασαν την ζωή τους και φανέρωσαν την τελεία αγάπη τους προς τον Χριστό μας. Αλλά το «Τροπαιοφόρος» και «Μεγαλομάρτυς» δεν ανήκει τόσο στην γενναιότητα πού επέδειξε στα βασανιστήρια, αλλά κατά την γνώμη μου, στο πλήρωμα της αγάπης του, πού υπήρξε όχι μόνο στην περίοδο πού έζησε, αλλά και μετέπειτα μέχρι ακόμα της συντέλειας των αιώνων, ούτως ώστε να προλαμβάνει κάθε παλμό πόνου και να στηρίζει οποίον επικαλεστεί το όνομά του.

Για μάς τους μοναχούς, ο Άγιος Γεώργιος είναι κουροτρόφος και προστάτης. Στην Θ΄ ώδή του κανόνος του Αγίου λέγεται: «Και σύ κατ εξαίρετον σκιρτά, το Όρος το Άγιον, χόρευε νύν και αγάλλου φαιδρώς, εύρες και γάρ κράτιστον τον Μέγα Γεώργιον, οροφύλακα». Μετά την Κυρία Θεοτόκο έρχεται αυτός ως προστάτης του τόπου τούτου και των μοναχών. Τέσσερα μοναστήρια και αρκετά κελλιά και καλύβες είναι αφιερωμένα στο άγιο όνομά του.
Στον βίο του αναφέρεται ότι ο πατέρας του, Γερόντιος, ήτο χριστιανός και ετελειώθη ως Μάρτυς. Και ο Γεώργιος από μικρός ήτο χριστιανός. Σε ηλικία 22 ετών αγόρασε το αξίωμα του κόμητος.

Όταν επήγε να πάρει τον τίτλο για να προβιβαστεί, είδε ότι έφτιαχναν οι ανώτεροί του το διάταγμα διωγμού κατά των χριστιανών. Απόρησε γιατί τόσο αναίσχυντα διατάσσουν την καταστροφή των χριστιανών χωρίς να τους πταίσουν. Έβγαλε την ζώνη του, την επέταξε στους αρχηγούς του και φώναξε: «Είμαι χριστιανός. Δεν θα πειθαρχήσω στο διάταγμά σας». Από αυτή την στιγμή αρχίζει το μαρτύριό του.

Και αυτός ο Μεγαλομάρτυς, παρ όλο το νεαρό της ηλικίας του, υπέμεινε αγογγύστως όλες τις ύβρεις και τις ατιμώσεις, χωρίς να παραφερθεί. Με πατρική αμνησικακία και στοργή υπέμεινε τα τρομερά εκείνα μαρτύρια και εθαυματουργούσε για να τους πείσει – αν και γνώριζε ότι δεν θα πιστεύσουν – αλλά για να μην υποβιβάσει την δύναμη της Χάριτος. Έκανε το θαύμα και έλεγε: «Εγώ θα το κάνω, αλλά εσείς δεν θα πιστεύσετε». Και ανέστησε ένα νεκρό πού είχε αποθάνει πριν τριακόσια έτη.

Και εκείνο πού μάς συγκινεί πραγματικά είναι το αμνησίκακο πού είχε, ενώ ημπορούσε να τους επιτίμηση. Ημπορούσε να τους φερθεί με ένα άγριο ύφος, και αυτός τους ομιλούσε με πολλή συμπάθεια.

Εμείς σαν μοναχοί, παραδειγματιζόμεθα από την γενναιοψυχία και την αυταπάρνησί του, γιατί ενισχυόμεθα και στο ιδικό μας αναίμακτο μαρτύριο συνειδήσεως. Στους μάρτυρας έλεγαν: «Η αρνείσθε ή ομολογείτε». Και δεν αρνήθηκαν και απέθαναν. Σε μάς τώρα δεν υπάρχει αυτή η φάση. Υπάρχει όμως ο μυστηριώδης πόλεμος του νοητού τυράννου, ο οποίος συνεχώς μάς πειράζει. Είναι σαν να λέει: «Η θα προσκύνησης το πολύμορφο είδωλο της αμαρτίας, ή θα σου φέρω πειρασμό, ή ασθένεια, ή ταραχή». Και εμείς απαντούμε με υψωμένη την φωνή: «Κύριον τον Θεόν μου προσκυνήσω και Αυτώ μόνω λατρεύσω. Ούτε τους θεούς σου λατρεύω, ούτε την εικόνα σου προσκυνώ».

Πραγματικά αντλούμε από αυτόν τον γίγαντα μεγάλο θάρρος. Είμαστε ομοϊδεάται. Για την αγάπη του Χριστού δεν εφείσθη, όχι μόνο της περιουσίας, των αξιών, των τίτλων, της χλιδής, τα οποία ανοίγονταν μπροστά του, αλλά και αυτής της ζωής του, την οποία και εθυσίασε.

Και εμείς στις δύσκολες ημέρες πού περνάμε, πιστεύομε ότι ο ίδιος Θεός πού ήταν τότε είναι και τώρα, με την ίδια πατρική στοργή και συμπάθεια και ενισχύει την μικρότητά μας. Και εμείς με την ιδία πρόθεση προτιμούμε την αγάπη του Χριστού μας, την πίστη και υποταγή προς Αυτόν, έναντι των υπολοίπων. Χάριν ούτου και εμείς με τις πτωχές μας δυνάμεις εδρασκελίσαμε τον βίαιο ποταμό της κοσμικής συγχύσεως και ματαιότητος. Αρνηθήκαμε τους οικογενείς και αυτήν ακόμα την φύσι και ευρισκόμεθα αυτοεξόριστοι σε αυτό τον τόπο, με την ίδια προσδοκία· φεύγοντας από τάς αφορμάς των αιτίων, μακράν των σκανδάλων, μέσα στα πλαίσια της ελευθερίας πού διαθέτομεν διά της Χάριτος του Χριστού μας, να αποδείξωμε πρακτικά ότι τον Χριστό μας αγαπούμε γνησίως, τον δε διάβολο και την αμαρτία βδελυσσόμεθα αξίως.

Μερικές φορές, δεν επιτυγχάνουμε από απειρία, από αγνωσία, από αδυναμία αλλά ουδέποτε προδίδωμε την πρόθεσι. Συνεχώς και εμείς ομολογούμε, ότι «Κύριον τον Θεόν ημών προσκυνούμε και Αυτώ Μόνω λατρεύομεν», και ένεκα της αγάπης Του, «τά πάντα ηγούμεθα σκύβαλα», αντλούντες θάρρος και από το νέφος των Μαρτύρων, πού εβάδισαν αυτό τον δρόμο και μάς τον άφησαν σαν κληρονομιά. Πιστεύομε ακράδαντα πώς οπωσδήποτε θα μείνη μαζί μας η Θεία Χάρις και θα επιτύχωμε και εμείς τον σκοπό μας.

Έτσι επιτυγχάνομε δυο μεγάλα καλά. Πρώτα την ιδική μας σωτηρία και δεύτερο, αποτελούμε ένα στήριγμα στους εν Χριστώ αδελφούς μας, πού μένουν μέσα στην κοινωνία και σηκώνουν τον σκληρό και βαρύ ζυγό του κοινωνικού βίου και

παλεύουν με τόσα αντίθετα και αντίξοα, με τόσες ταλαιπωρίες, για να ημπορέσουν και αυτοί να μην αρνηθούν, αλλά να ομολογήσουν στο μέτρο της δυνάμεώς τους. Φώς για μάς είναι οι Αγγελοι και φώς για τους χριστιανούς του κόσμου είναι οι μοναχοί, διότι σήμερα δεν ημπορούν να εύρουν τον Μ. Αντώνιο, τον Παΐσιο, τον Παχώμιο, αυτοί παρήλθαν. Σήμερα στην θέση αυτή ευρισκόμεθα εμείς οι ταπεινοί, κρατούντες τα ίδια εμβλήματα, τις ίδιες γραμμές, την ίδια παράδοσι, συνεχίζοντες την ίδια πορεία.

Όλοι μας, με σωστή πρόθεση ας προσπέσωμε στην αγάπη του Αγίου Γεωργίου, διότι αυτές τις αφορμές ζητεί να προβάλη την πανίσχυρή του πρεσβεία και να ενισχύση τον αγώνα μας. «Μακάριος ος έχει γνωστούς εν Σιών και οικείους εν Ιερουσαλήμ». Ιδού και εμείς· έχομε γνωστό και οικείο τον Άγιο Γεώργιο, πού με ελάχιστα λόγια εγκωμιάσαμε, για να του δώσωμε την αφορμή και πρόφασι να πληρώση την θεοπρεπή του αγάπη και να μάς χαρίση τον ουρανό. Αμήν.

Πηγή: Γέροντος Ιωσήφ, Διδαχές από τον Άθωνα, Ψυχωφελή Βατοπαιδινά 8, γ' Έκδοσις, Έκδοσις Ιεράς Μεγίστης Μονή του Βατοπαιδίου, Άγιον Όρος 1999